

faa troer jeg ogsaa, at det maa erkjendes, at Omstændighederne ere ekstraordinære, og at denne Sag idetmindste fra Regjeringens Standpunkt er af en saadan Bessaffenhed, at det er ligesom Pligt for Regjeringen at bidrage, hvad den kan, til at faae Sagen sat igjennem paa den Maade, som den oprindeligt har foresat sig. Naar den ærede Ordfører har meent, at det ifølge Sagens Stilling var en Ulempe, at hvis Finansministerens Forslag om Gjenoptagelsen af de ved 2den Behandling udgaaede Paragrapher gik igjennem, da ville disse Paragrapher af det høitærede Thing blive voterede uden Undersøgelse, saa skal jeg dertil svare, at jeg gjerne vil indrømme, at det kan være en Ulempe, i Særdeleshed hvis der maatte være væsentlige Ændringer, som kunne have været vnsfede til disse Paragrapher, men det er da ialfald en Ulempe, som det høitærede Thing først og fremmest kan takke det ærede Udvalg, og især den ærede Ordfører for (Flere Stemmer: Hør!), thi jeg har i denne Sag paa ingen Maade stultet min Mening under Stolen; jeg har tværtimod meget tidligere, end det behagede den ærede Ordfører — og jeg kan i den Henseende appellere til hans egen Udtalelse — erklæret, at jeg aldrig vilde udtale mig for en Lov i en saa lemlæstet Stikfelse, som den efter min Mening vilde faae efter Ordførerens Forslag, og det var under Sagens 1ste Behandling, da han fremsatte sit Forslag, at jeg udtalte dette. Nu tvivler jeg ikke paa, at den ærede Ordfører er fuldkommen overbevist om Rigtigheden og Nødvendigheden af sit Forslag; men paa den anden Side, saa forekommer den Tanke mig ogsaa at ligge nær, og ligge nær for den ærede Ordfører, naar han, som han nyligt udtalte, er taalelig tilfreds med mig som Finansminister, at de Forslag, som jeg efter Hs. Majestæts Befaling fremsætter, ikke ere saa aldeles urimelige, at det jo dog var muligt, at ogsaa de kunde gaae igjennem, og det havde derfor vistnok været forstigtigt, om den ærede Ordfører sub sidiairt havde indladt sig paa at emendere disse Paragrapher, som han nu argumenterer imod, paa Grund af, at de ikke mere kunne emenderes. Forøvrigt skal jeg ogsaa gjøre det

ærede Thing opmærksom paa, at Sagen ikke gaaer ud i Verden som en Følge af den Afstemning, der nu vil finde Sted; Sagen har jo flere Stadier at gennemgaae. Uagtet jeg ikke havde ventet denne Indvending fremsat af den ærede Ordfører, thi det forekommer mig virkelig, at Behreidelsen rammer ham selv, saa har jeg dog sølt mig forpligtet til, da Udvalget har fraraadet de her omhandlede Paragrapher, at lade disse Paragrapher gennemgaae en yderligere Overveielse af mig selv og mine sædvanlige Medarbejdere i disse Anliggender i Finansministeriet; Resultatet af denne yderligere Overveielse har været den, at jeg har stillet et Underdringsforslag til en af de Paragrapher, som af mig foreslaaes gjenoptagne, nemlig § 10, fordi jeg maa erkjende, at den Passus, som jeg saaledes foreslaaer det høitærede Thing først at votere, inden det antager samtlige Paragrapher, vil være, om ikke aldeles nødvendig, saa i det Mindste høist vnsfelig. Hvad den gaaer ud paa, vil meget let sees, naar man tager den paagjældende Forordning af 8de Juni 1839 for sig. Den gaaer nemlig ud paa at restituere Forholdene med Hensyn til Holsteen saaledes, at ikke blot de Udgangsbeviser, som ere løste af fremmede Handelsreisende i Holsteen, skulde have Gyldighed for Danmark i Fremtiden. Dette er allerede ved Lovforslaget, som det oprindeligt blev indbragt, forudsat, men det var derimod overseet, at det vilde være, om ikke aldeles nødvendigt, saa dog idetmindste høist vnsfeligt, at det tillige udtryffeligt blev sagt, at ifølge en anden Paragraph i samme Forordning, nemlig § 9, de Handelslende, som ere bosatte i Holsteen, ligesaavel som Handelslende, der ere bosatte i Danmark og Slesvig, og omvendt, have den samme Ret, og skulle igjen betragtes lige med indenlandske. Det følger jo vistnok af den hele Sags Natur, da det Lovforslag, som Regjeringen har indbragt, gaaer ud paa at gjøre Holsteen igjen indenlandsk, hvad det i alle Tolbanliggønder og hvad dermed staaer i Forbindelse siden Krigen ikke har været, og hvad Loven af 22de December 1850 siger, at det midlertidigt ikke skal være, men som netop ved Loven af 22de December 1850 tilstgtes med Liden at skulle see.